

SINAXAR

În această lună, în ziua a treia, pomenirea celui între sfinți a părintelui nostru Irodion starețul de la mănăstirea Lainici.

Acest Cuvios părinte Irodion este unul dintre marii părinți duhovnicești ai monahismului românesc, care au strălucit în mănăstirile din Oltenia. Sfințenia sa a strălucit vreme de o jumătate de veac în viața duhovnicească a mănăstirii Lainici, fiind un călugăr de mare înfrânare și neîncetată rugăciune. Fericitul s-a născut la București, în anul 1821 și de mic a intrat în nevoința călugărească la mănăstirea Cernica. Aici, în scurt timp, a deprins meșteșugul luptei duhovnicești, încât pe mulți îi întrecea cu rugăciunea, smerenia, cinstea și ascultarea. Însuși Sfântul Ierarh Calinic, starețul său, văzându-i râvna călugărească l-a primit în rândul monahilor, dându-i numele de Irodion. De atunci fericitul a înmulțit și mai mult ostenele și nevoințele, postind îndelungat și împlinindu-și canonul și pravila cu multă osârdie. Nu lipsea niciodată de la slujbele bisericesti, iar ziua lucra împreună cu părinții la ascultările cele mai grele.

Mai târziu, când Sfântul Calinic a devenit episcop al Râmnicului, cunoscând îndeaproape petrecerea Cuviosului, l-a adus de la Cernica la schitul Lainici, de pe Valea Jiului. Aici l-a hirotonit diacon și preot și apoi l-a numit egumen al acestui schit. Datorită virtuților sale alese de părinte duhovnicesc, Sfântul Calinic l-a ridicat în rangul cel mai înalt al călugăriei, acela de arhimandrit, alegându-l totodată și duhovnicul său.

Ca preot și duhovnic fericitul Irodion s-a nevoit atât de mult căci chipul nevoițelor sale nimeni nu-l poate spune, că se ostenea mai mult decât toți și se silea să fie plăcut tuturor cu cuvântul și cu fapta. Dar, cu cât se silea pentru viața duhovnicească, cu atât era mai cuprins de dorința după liniștire și rugăciune neîncetată. Astfel că în repetate rânduri s-a retras din ascultarea de povățuitor al părinților și fraților pentru a fi cât mai aproape de Dumnezeu. De cele mai multe ori Cuviosul era numit stareț al obștii sale ca să înlăture instabilitățile ce se arătau în sânul monahilor de la Lainici.

Toți părinții și frații au cerut acum Sfântului Calinic să le trimită stareț pe părintele Irodion ca să le fie păstor, precum și mai înainte le-a fost. Ca să arate că vor fi ascultători Cuviosului, părinții l-au încredințat pe Sfântul Calinic și pe sfinția sa părintele Irodion, că nu vor ieși din cuvântul lui, pentru mântuirea lor, până la sfârșitul vieții lor. Pentru aceasta s-au rugat să nu-i lase, ci să le fie milostiv precum Duhul Sfânt îl va lumina asupra nevredniciei lor. În acest fel Cuviosul Părinte Irodion ajunge din nou la conducerea obștii de la Lainici, unde toți îl cinsteau și îl iubeau ca pe un adevărat tată și părinte duhovnicesc. La cererea părinților de a pune stareț pe Părintele Irodion s-a adăugat și rugăminta urmașilor ctitorilor mănăstirii, care au scris Sfântului Calinic să pună stareț pe părintele Irodion, care are duhul înțelepciunii și al smereniei. Astfel plăcutul lui Dumnezeu Irodion ajunge, în urma acestor insistente cereri, pentru a treia oară stareț.

Odată numit stareț, Sfântul Cuvios Irodion s-a străduit și mai mult, lucrând cu sârg la buna chivernisire a mănăstirii. Pentru că monahii de la schitul Locurele nu terminaseră de zidit biserica, vrednicul stareț s-a silit să sfârșească lucrarea și după scurt timp a cerut Sfântului Calinic să sfințească biserica cea nouă. Apoi, vrednicul părinte stareț Irodion și-a îndreptat atenția spre sporirea numărului monahilor de la Lainici. Pentru aceasta a cerut Sfântului Calinic să-i aprobe trecerea în rândul călugărilor a mai mulți frați, pe care i-a povățuit la viața pustnicească și la rugăciunea neîncetată. În toate și în alte multe fapte osteneala Sfântului s-a arătat pentru toți pilduitoare. Deci, sporind cinstea și vrednicia lui, Sfântul Calinic l-a chemat la Craiova și i-a încredințat rânduiala de ecleziarh. Dar dragostea pentru pustie și pentru chinovia lui, la scurt timp, l-a făcut pe Cuviosul să ceară să revină la schitul său. Astfel Sfântul, călăuzit de smerenie s-a retras și a revenit la schitul său, spre a-l izbăvi de necazuri și de neorânduială. De acum înainte, mult încercatul întru ale nevoițelor călugărești Cuviosul Părinte Irodion avea să readucă întregii obști încrederea în Dumnezeu și dorința de viață duhovnicească, să le insuflă părinților și fraților ascultarea și smerenia și să le întărească voința de a birui toate ispitele vieții. Ca și Sfântul Calinic de la Cernica, Părintele nostru socotea că supunerea smerită este cea mai mare virtute pentru monahi și temelia vieții călugărești. Dar aceasta se dobândește, zicea Sfântul, prin rugăciune, smerenie și neîncetată ascultare.

Prin aceste pilde duhovnicești și învățături de suflet folositoare, viețuitorii mănăstirii și binecredincioșii creștini luau mare folos duhovnicesc de la Cuviosul, sfințenia și povețele lui fiind împărtășite tuturor cu mare dragoste, ca o binecuvântare de la Dumnezeu. Însă pe cei răzvrățiți și neascultători îi scotea afară din obște, după porunca Apostolului Pavel, ca să nu vatăme pe alții. Astfel că faima mănăstirii a crescut odată cu lucrările duhovnicești ale Cuviosului Părinte stareț Irodion.

Mănăstirea era și un adăpost pentru călătorii care treceau din Transilvania în Oltenia și invers, care găseau aici pe lângă cuvântul Sfântului Stareț și o ospitalitate părintească. Întru toate sufletul sfânt al Cuviosului Irodion ridica din teamă și frică, din mâhnire și îndoială, din neliniște și ispită, tămăduind pe cei bolnavi și scoțând duhurile cele necurate cu rugăciunile sale.

În asemenea viață și osteneală s-a săvârșit Sfântul Irodion în primăvara anului 1900, la 3 mai, când a trecut la cele veșnice. Trupul său pătruns de lucrarea Duhului Sfânt a fost așezat în mormânt de-a dreapta Sfântului Altar, rămânând aici până în ajunul prăznuirii Sfântului Ierarh Calinic, la 10 aprilie anul 2009. Atunci, prin bunăvoința Sfântului, cinstitele sale moaște au fost ridicate din mormânt și așezate, cu rugăciune și priveghere, de mitropolitul locului și de părinții mănăstirii în biserica cea mare, spre închinare și mângâiere a tuturor călugărilor și credincioșilor olteni și de pretutindeni.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.